

запитання використовуються для уточнення та підтвердження важливої інформації, щоб уникнути непорозумінь.

Висновки. Отже комбінування різних типів запитань дозволяє парамедикам швидко та ефективно зібрати інформацію про стан пацієнта та надати необхідну допомогу в критичні моменти.

Література

1. Шевчук С. (2023). Українська мова за професійним спрямуванням. Алерта.
2. Byrne, P. S., & Long, B. E. (1976). Doctors Talking to Patients: A Study of the Verbal Behaviour of General Practitioners Consulting in Their Surgeries. Her Majesty's Stationery Office.
3. Candlin, S. (2002). Professional Discourse. City University of Hong Kong Press.
4. Heritage, J., & Clayman, S. (2010). Talk in Action: Interactions, Identities, and Institutions. Wiley-Blackwell.
5. Silverman, J., Kurtz, S., & Draper, J. (2016). Skills for Communicating with Patients (3rd ed.). CRC Press.

РОЛЬ УСНОГО МОВЛЕННЯ У РОБОТІ ПАРАМЕДИКІВ

Гандзюк О. М., Прокопчук Л. С., Прикульська О. В.

Комунальний заклад вищої освіти «Волинський медичний інститут»

Волинської обласної ради, Луцьк, Україна

sandra.olek.uk@gmail.com

Вступ. Комунікативні навички становлять невід'ємну складовою частину професійної діяльності парамедиків, адже від якості їхнього усного, письмового та друкованого мовлення часто залежить життя та здоров'я пацієнтів. Усне мовлення використовується під час безпосереднього контакту з пацієнтами, забезпечуючи чіткість і точність у критичних ситуаціях. Письмове мовлення допомагає документувати важливі медичні показники та процедури, тоді як друковані протоколи та інструкції слугують базою для правильного прийняття рішень у невідкладних випадках. Вивчення ролі цих видів мовлення в роботі

парамедиків є актуальним, оскільки ефективна комунікація забезпечує якісне надання медичної допомоги та впливає на загальний результат лікування пацієнтів у екстрених ситуаціях.

Мета дослідження полягає в аналізі ролі усного мовлення у роботі парамедиків. Для проведення дослідження використали такий **матеріал та метод**, як вивчення наукових статей, монографій та інших джерел, що стосуються теми дослідження.

Результати та обговорення. Усне мовлення належить до основного засобу передавання інформації про стан пацієнта, надання рекомендацій, організації дій команди, та взаємодії з пацієнтами. Парамедики працюють в умовах стресу та часу, тому їх мовлення має бути чітким, зрозумілим, стиснутим і при цьому доброзичливим та співчутливим. У роботі парамедики використовують всі види усного мовлення. Монологом користуються для надання чітких інструкцій або інформації пацієнтам та їхнім родичам. З його допомогою їм вдається швидко передати важливу інформацію без перерв, що особливо важливо в екстрених ситуаціях. Діалог сприяє взаєморозумінню між парамедиками та пацієнтами, дозволяє задавати пацієнтам задавати питання та отримувати відповіді, що знижує рівень тривоги та підвищує довіру. Діалог також надзвичайно важливий для збору анамнезу та уточнення симптомів. Полілог включає обговорення медичними працівниками для прийняття колективних рішень, сприяє обміну досвідом та знаннями, що покращує якість надання медичної допомоги, використовується для обговорення складних випадків.

Усне мовлення є ключовим для налагодження контакту з пацієнтом, його заспокоєння та отримання важливої інформації про симптоми. У роботі парамедиків йому властиві такі функції: інформаційна: передавання та отримання інформації про стан здоров'я пацієнта, симптоми, попередні захворювання; організаційна: координація дій з іншими членами медичної команди, використання команд для ефективної взаємодії під час критичних моментів; емпатична: створення довіри та емоційного зв'язку з пацієнтом,

надання психологічної підтримки в стресових ситуаціях; оцінна: аналіз інформації, отриманої від пацієнта, оцінка тяжкості його стану для прийняття правильних рішень щодо лікування.

До складових ефективного усного мовлення належить точність: у роботі парамедиків надзвичайно важливо уникати двозначності, адже помилкові інструкції можуть коштувати здоров'я або навіть життя пацієнта; чіткість: парамедики мають говорити ясно і зрозуміло, щоб запобігти будь-яким комунікативним невдачам; доступність: використання простих слів і фраз, щоб пацієнт швидко зрозумів інформацію, особливо у випадках стресу або шоку; емоційна підтримка: висловлювання співчуття та підтримки під час спілкування, що допомагає заспокоїти пацієнта.

Парамедик використовує усне мовлення в таких ситуаціях, як:

надання інструкцій: під час надзвичайних ситуацій парамедики повинні швидко і чітко надавати інструкції пацієнтам або їхнім рідним, а також координувати роботу з іншими медичними працівниками.

Опис симптомів: пацієнт може бути єдиним джерелом інформації про свій стан, тому вміння правильно ставити запитання і отримувати важливу інформацію є ключовим. Зокрема, для того щоб парамедик міг ефективно зібрати інформацію про стан пацієнта, важливо використовувати такі типи запитань:

взаємодія з колегами: під час екстрених викликів, наприклад, при ДТП, парамедики повинні чітко передавати інформацію лікарям і координувати свої дії з іншими членами команди.

У праці «Skills for Communicating with Patients» (Silverman J., Kurtz S., Draper J., 1998) автори акцентують увагу на важливості ефективного усного спілкування в медичній сфері, особливо у взаємодії з пацієнтами. Однією з ключових ідей книги є необхідність розвитку емпатії як основи комунікативного процесу: медичні працівники мають розуміти емоційний стан пацієнта та реагувати на нього адекватно. Це дозволяє побудувати довірливі стосунки, що сприяє відкритому обміну інформацією.

Також дослідники наголошують на важливості чіткості та структурованості усних інструкцій, особливо у стресових ситуаціях, з якими часто стикаються парамедики. Вони пропонують моделі для ефективного донесення медичної інформації, враховуючи як словесні, так і невербальні аспекти, щоб уникнути непорозумінь або невірної інтерпретації з боку пацієнтів.

Висновок. Усне мовлення в роботі парамедиків відіграє критичну роль у забезпеченні ефективної взаємодії з пацієнтами і колегами. Воно належить до основних засобів передачі інформації та прийняття рішень у стресових ситуаціях, що вимагає точності, чіткості, доступності й емпатії.

Література

1. Silverman, J., Kurtz, S., & Draper, J. (1998). Skills for communicating with patients. Oxford: Radcliffe Medical Press.

РОЗВИТОК ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ МАЙБУТНІХ ДИТЯЧИХ СТОМАТОЛОГІВ

Гуменюк О. М.

Вищий приватний навчальний заклад «Львівський медичний університет»,

Львів, Україна

olhahumenyuk@ukr.net

Професійна діяльність сучасних фахівців медичної галузі не обмежується лише високим рівнем фахових знань і вмінь. Професійний функціонал лікаря охоплює сферу безпосередньої міжособистісної взаємодії на різних рівнях: «лікар – пацієнт», «фахівець медицини – родичі пацієнтів, які здебільшого не мають медичної освіти», «лікар – інший медичний персонал» тощо. Тому підготовка студентів медичних закладів вищої освіти до ефективної професійно орієнтованої комунікації розглядається як процес формування культури професійного спілкування – системи знань, умінь і навичок адекватної поведінки в різноманітних ситуаціях спілкування, вмінь будувати ефективний діалог за